

Chỉ là em giấu đi

(truyenngan. com. vn - Tham gia bài viết cho tập truyện “Rồi sẽ qua hết, phải không?”) Vâng, chỉ là em giấu đi để chờ đến 1 ngày anh có thể bước ra, chỉ là em giấu đi thôi chứ chưa bao giờ quên anh.

Cô hẹn anh ở bến tàu vào 1 ngày đầu đông, nói đúng thì chẳng phải là hẹn, cô mong anh sẽ tha thứ, mà cũng chẳng phải là tha thứ, cô mong anh sẽ cảm thông cho mình. Cô hy vọng tình yêu anh dành cho cô đủ lớn để bao bọc cái quá khứ của mình, quá khứ đó đối với cô là 1 điều tội lỗi, đối với anh... nó có thể là sự ghê tởm.

5h chiều, tiếng báo hiệu giờ tàu khởi hành, anh không đến và cô cũng hiểu, thật sự là quá khó cho anh, nếu đổi lại là cô thì cũng chưa chắc cô đã chấp nhận. Là do cô mà, chẳng thể trách anh được, ai cũng có lúc mắc sai lầm nhưng cô không nghĩ sai lầm của mình lại khiến bản thân phải đánh đổi nhiều thứ đến vậy, gia đình, công việc và cả người rất yêu cô. Đi vậy, hy vọng đây sẽ là cơ hội để cô làm lại cuộc đời, ở 1 mảnh đất mới, bắt đầu 1 tương lai mới.

Bóng dáng người con gái hòa dần vào dòng người đang hối hả, hình ảnh ấy nhòa dần đi trong 1 ánh mắt từ phía xa, người con trai vẫn đứng đó, gương mặt méo xệch đi vì nỗi đau quá lớn, có lẽ là tuyệt vọng, chỉ thiếu nước mắt chưa rơi xuống. Lòng tự trọng quá cao khiến anh không thể nắm tay cô tiếp nữa, anh không thể cảm thông, anh không làm được điều đó, anh chỉ nghĩ được đó là 1 hành động vô cùng đáng hận, anh không hề nghĩ đó với cô cũng đã từng là nỗi đớn đau quá lớn mà cô đã phải dờ sống dờ chết mới có thể vượt qua. “Tạm biệt em, tạm biệt người con gái từng là của anh, hy vọng em sẽ sống thật tốt, đừng bao giờ để mình mắc thêm 1 sai lầm nào nữa em nhé, đừng để thêm 1 ai đó phải như anh bây giờ. Có lẽ anh không yêu em nhiều được như anh vẫn nói, tình yêu của anh không đủ lớn để chấp nhận sự thật đó em à, anh tệ thật em nhỉ? Tạm biệt em, tạm biệt tình yêu của anh!”

Cô đi và bắt đầu cuộc sống mới, nơi những con người mới, công việc mới và những trải nghiệm cũng không giống trước đây. Khép mình hơn nhưng luôn tỏ ra 1 cô gái mạnh mẽ và cứng rắn, vì chỉ có 1 mình mà, không còn ai bên cạnh cho cô mè nheo và làm nũng, không còn ai quàng khăn cho cô những

khi lạnh hay nhắc cô nhớ mang theo ô những ngày nắng gắt. Có lẽ cũng chẳng cần những điều đó nữa, cô đến với mảnh đất không có mùa đông, không có lạnh lẽo những cũng không khiến trái tim cô ấm áp thêm chút nào. Vẫn có những người đàn ông vây quanh, vẫn có những lời ngọt ngào tán tỉnh nhưng chẳng thể khiến cô rung động, cô vẫn 1 mình, vẫn cứ tự cô đơn. Có người hỏi cô đang giấu gì sau đôi mắt? Nếu nói là thứ gì được giấu sau đôi mắt thì chỉ có 1 người đàn ông thôi, một người không chọn bước tiếp cùng cô. Cũng khá lâu rồi cô không liên lạc với anh, thay sim, chặn face, thay mail, yahoo và tất tần tật những thứ về cô mà anh từng biết, có lẽ chẳng phải cô muốn quên anh... chỉ là đang trốn chạy thôi. Làm sao nói quên là quên được khi mà hạnh phúc nơi anh từng khiến cô quên đi được những nỗi sợ khủng khiếp của quá khứ, khiến cô có niềm tin và động lực để cố gắng khi chỉ suýt chút nữa thôi cô đã tự hủy hoại cuộc đời mình. Có quên được không những ngày tháng có anh bên cạnh, những điều anh đã làm cho cô, quên được không tình yêu mà anh đã từng nói là “to đừng” đó? Đương nhiên là chẳng thể nào, cô chỉ có thể giấu đi thôi, giấu thật chặt nỗi nhớ anh và tình yêu của chính mình. Cuộc sống và công việc bận rộn khiến cô nguôi ngoai dần, thời gian 3 năm trên mảnh đất Sài Thành khiến cô trở nên tự tin và xinh đẹp, một vẻ bọc hoàn hảo mà những người đàn ông quanh cô vẫn muốn khám phá nhưng cô vẫn chỉ để mình cô đơn, cô vẫn giấu anh sau ánh mắt. Nhiều lần vấp ngã cô muốn trở về, về lại với những điều thân thuộc, về với gia đình, bạn bè và ở đó có cả anh. Nhiều lần tiếng khóc vẫn không khỏi bật lên khi cô nhớ anh đến thắt lòng, chỉ biết tự trách mình, trách đời mà không dám trách anh, người con trai có lẽ cũng rất khổ đau như cô đã từng. Đôi khi cô thấy mình lạc lõng giữa chốn thành thị này chết đi được, chẳng có ai đó để mà chia sẻ 1 niềm vui thôi, chẳng có lấy 1 ai đi bên cạnh và nghe cô luyện thuyên hết chuyện này đến chuyện khác, không 1 người nào bên cạnh để cô ngả đầu vào lòng họ mà hát vu vơ, có ai đó véo mũi mỗi khi cứng đầu, có ai đó nhéo má mỗi lúc đáng yêu, có ai đó bên cạnh chỉ để suốt ngày được gọi “anh ơi”... . chẳng có ai cả, vì cô vẫn giấu anh sau đôi mắt, giấu đi cả những thói quen khi còn bên anh.

8h tối nhận được tin nhắn của 1 cô bạn thân thời đại học, bạn của cô sắp đi lấy chồng, là anh chàng cũng học chung lớp với cô ngày đó. Phải rồi, cô cũng đã 25 tuổi còn gì, chợt thấy mình già đi nhiều, thời gian trôi qua nhanh quá, tình yêu của bọn nó cũng đã được 6 năm không cưới thì còn đợi đến khi nào? Nhìn lại mình cô chỉ cười nhẹ, lâu lắm rồi cô chẳng biết đến yêu thương,

không biết giờ anh thế nào, chắc cũng đã có gia đình rồi, năm nay anh cũng đã tròn 30. Chắc cũng đến lúc cô phải tự tìm chốn nương tựa cho mình rồi nếu không có ý định làm bà cô.

- Nửa tháng nữa tớ với Hùng đám cưới rồi đấy, cậu liệu thu xếp mà về đấy, tớ không bỏ qua cho đâu nếu như cậu vắng mặt.

- Ừ được rồi, tớ sẽ về, bà cô cứ dọa thế ai mà dám sai lời chứ?

- Tớ không còn là bà cô như ai đó đâu nhé, sắp làm ma mi rồi chứ bộ.

- Ờ, vậy tớ cũng sắp được làm mẹ đỡ đầu rồi, nghĩ cũng vui nhỉ?

- Vui thì cũng tiến hành đi thôi, kiếm anh nào đó, cưới 1 cái, sinh 1 đứa, thế là vui.

- Tớ chưa có ai thèm ngó ngang đến, định lần này về nhờ cậu giới thiệu cho 1 anh đây, chứ không thì làm bà cô thật mất.

- Ok thôi, gì chứ đẹp trai, có tài thì bạn Hùng nhà tớ đây, cậu yên tâm.

- Ừ, mà dạo này...

- Gì thế? Cứ nói đi?

- Thật ra thì... cũng không có gì đâu.

- Muốn hỏi về anh Phong hả? Anh ấy vẫn chưa lấy vợ đâu, vẫn đang chờ cậu đấy.

- Nói linh tinh, gì mà chờ tớ chứ?

- Đùa thôi, anh ấy vẫn chưa lấy vợ còn đang đợi em nào thì tớ chịu.

- Ừ, vẫn khỏe chứ?

- Vẫn khỏe, tớ cũng có gặp lại mấy lần từ ngày cậu đi. Anh ấy cũng chuyển công tác rồi, nghe nói là vào Nghệ An, nhưng đám cưới này tớ nhất định phải bắt anh ý về bằng được, cho 2 người có cơ hội tái ngộ chứ. hehe - Đừng làm

thế, tớ chả còn gì với anh ấy cả.

- Thế thì coi như là vì tớ đi, cậu phải để tớ kiểm thêm 1 cái phong bì hậu hĩnh chứ.

- Tùy cậu vậy.

- Ủ, vậy sắp xếp công việc về sớm với tớ nhé, khi nào về alo tớ.

- Ok bạn.

- Ủ, vậy đã nhé.

- Ờ, bye mẹ trẻ.

Cô quyết định về, nói là về chỉ để dự đám cưới bạn thì chả phải, cô muốn nhiều hơn thế, cái sự anh vẫn chưa lấy vợ khiến tim cô có chút loạn nhịp, có phải cô đang hy vọng không, sao cái cảm giác này giống như vậy lắm? Chỉ là anh chưa kết hôn thôi, chắc gì anh vẫn độc thân, có phải ai cũng như cô đâu, có phải ai cũng nhớ mà cứ giấu như cô đâu? Nhưng thôi, mọi chuyện đến đâu thì đến, nếu là duyên nợ thì trốn tránh cả đời cũng chẳng được, nếu không phải thì hy vọng bao nhiêu cũng vô ích.

5h chiều, một người con gái bước lên tàu, chuyển đi mang theo trong cô rất nhiều cảm xúc. Đã không còn nỗi day dứt, đau đớn, tuyệt vọng của 3 năm về trước, cô gái của hôm nay tự tin, xinh đẹp và chững trạc hơn nhiều rồi, chỉ có điều vẫn có anh trong ánh mắt đó, người con trai 3 năm về trước chọn cách từ bỏ cô.

5h sáng tàu dừng tại ga cuối cùng, cô bước xuống, cảnh vật sau 3 năm vẫn chẳng thay đổi nhiều, chiếc ghế đá 3 năm trước cô từng ngồi chờ anh vẫn còn đó, bạc màu đi nhiều, có 1 vài chỗ nứt sọc, cô vui vì mọi thứ vẫn còn thân quen, nhưng không biết liệu con người... lòng đã nguội lạnh hay chưa? Cái lạnh khiến cô khẽ rùng mình, phải rồi, cô lại cũng về vào những ngày đông, trùng hợp thật đấy, mà trời lạnh thế này sao bọn nó lại có ý định mặc váy cưới nhỉ, đúng là khó hiểu? Ui cha, lạnh thật mà, thời tiết cứ như muốn nuốt chửng người ta luôn ấy, thật muốn quay về Sài Gòn luôn.

- Alô, Linh à, ra ga đón tớ chưa?
- Tớ với Hùng gần đến nơi rồi đây. chịu khó đợi chút nữa nhé. Mà cậu có đồ ấm mặc chưa? Lạnh lắm phải không?
- Ờ, lạnh khủng khiếp, tớ có cái áo cũng tạm cầm cự được, nhanh nhanh lên nhé, tớ sắp chết cóng rồi đây.
- Rồi, rồi, cậu mà chết thì anh Phong ai lo? Hì hì
- Lại nữa? Nhanh lên đây
- Bạn ơi, Thùy Anh ơi, tớ đây này
- Linh, Hùng, nhớ 2 người quá, nhớ chết mất...
- Này, này, vợ chạy chậm thôi, con khó chịu đấy. .
- Con còn nhỏ tí mà chồng cứ lo gì chứ? Tớ cũng nhớ cậu lắm, biết không hả? Sao lại đi lâu thế chứ? Hu hu, có biết tớ nhớ cậu lắm không hả?
- Tớ cũng nhớ 2 người lắm, tớ xin lỗi, xin lỗi cậu
- Này, này 2 người đang làm cái gì đấy, sao lại khóc, sao lại khóc chứ? Tôi không biết làm sao đâu đấy. Vợ không được khóc nữa, em bé không vui đâu, Thùy Anh không khóc nữa, gặp lại bọn tớ phải vui chứ.
- Ừ được rồi, không khóc, mình về thôi nào, tớ lạnh lắm rồi. Đi thôi mẹ trẻ, về nhà rồi mình khóc tiếp.
- Hì hì, thế cũng được chồng nhỉ?
- Xem kìa, xem vợ kìa. mới còn mếu máo giờ lại toe toét được rồi.
- Chồng ý kiến gì hả?
- Không, không, vợ yêu về nào. Hì hì
- Hai người này, mấy năm rồi mà vẫn chẳng thay đổi chút nào, tớ phục 2

người thật đấy.

- Mà thay đổi thì chúng tớ chẳng còn yêu nhau rồi. Hì, chồng nhờ?

- Vợ nói gì cũng chuẩn hết... .

Gặp lại những người bạn cô thấy lòng mình ấm áp lắm, lâu lắm rồi mới có người mang cho cô thứ tình cảm thật sự thiết tha như thế này, cô về rồi đây, về lại với mọi thứ rồi đây, Phong... em về rồi.

- Thùy Anh. .

- Ủ, sao thế?

- Lát nữa đến bệnh viện cùng tớ nhé?

- Bạn đến viện làm gì?

- Đi khám thai, mà Hùng bận nhiều việc quá, bảo mang tớ đi nhưng tớ bảo để tớ đi với cậu nên Hùng đồng ý rồi.

- Ủ, lát tớ đi cùng cậu.

- Nguyễn Thị Thảo Linh có đây không, tới lượt vào khám.

- Tôi đây, cậu ngồi chờ tớ nhé.

- Không cần tớ vào cùng à?

- Thôi, tớ sợ cậu lại suy nghĩ

- Ủ, vậy cũng được, cậu vào đi, có chuyện gì thì gọi tớ vào ngay nhé.

- Ủ, tớ biết rồi, hì.

- Tránh đường, tránh đường, làm ơn tránh đường, bệnh nhân đang rất nguy kịch, làm ơn tránh đường ạ.

- Con ơi là con, sao lại ra nông nổi này hả con?Trời ơi con tôi - Làm ơn

nhường đường cho bệnh nhân đi ạ.

- Á... . mẹ ơi, cứu con, huhu, mẹ ơi, đau quá...

- Cố lên con, cố gắng lên, bác sỹ làm ơn cứu con tôi... .

Có cảm giác gì đó ứ nghẹn ở cổ, cô thấy khó thở vô cùng, những ký ức đó lại hiện lên trong cô rõ ràng quá mức, cái ký ức cô ngàn vạn lần không muốn nhớ, cái ký ức đã khiến Phong và cô rời xa nhau, một sự mất mát quá lớn trong đời.

“- Thùy Anh, Thùy Anh, cố gắng lên bạn nhé, nhất định phải cố gắng.

- Mời cô ra ngoài để bác sỹ làm việc.

- Thời gian khoảng bao lâu vậy ạ?

- Chừng 30 phút là xong xuôi.

- Vâng, nhờ bác sỹ cố gắng giúp bạn cháu ạ.

- Haiz, giới trẻ bây giờ thật là không hiểu nổi.

- Á á á á...

- Căn răng chịu đựng đi cô gái, bản thân phải chịu trách nhiệm với việc mình đã làm.

Anh à, giờ anh đang ở đâu chứ? Anh có biết em đang phải chịu đau đớn như thế nào không? Con của chúng ta, em đang tự giết con của chúng ta rồi. Vì sao lại đối xử với em như vậy? Vì sao lại để em phải làm 1 việc tội lỗi này? Em ghét anh, em sẽ hận anh đến hết cuộc đời. Con à, tha thứ cho người mẹ vô dụng này, tha lỗi cho mẹ con nhé, đưa con tội nghiệp của tôi.

- Á á á á á ...

- Tiêm thêm thuốc gây tê liều cao đi, có vẻ bệnh nhân không chịu được nữa rồi.

- Bác sĩ ơi, đau quá, thật sự đau lắm bác sĩ ạ. Tại sao tôi lại có thể làm việc tội lỗi này được hả bác sĩ?
- Cố gắng đi cô gái, xem như 1 bài học xương máu, sau này phải cố gắng sống tốt hơn, đừng bao giờ mắc sai lầm như thế này lần nữa. Một chút nữa thôi, cố gắng lên nhé!
- V... â... n... g... . “
- Cậu đang nghĩ gì mà ngây người ra thế?
- Cậu xong rồi à? Em bé thế nào?
- Tớ ra 1 lát rồi, đứng nhìn cậu này giờ mà chả thấy có phản ứng gì. Em bé của tớ ổn. Cậu sao đấy? Có phải lại...
- Thôi mình về đi, tớ hơi mệt.
- Ủ, nhưng có chuyện gì phải nói với tớ đấy.
- Tớ biết rồi.
- À, hôm nay anh Phong cũng về đấy. anh ấy về nghỉ phép luôn 10 ngày, qua đám cưới tớ mới đi, hi, vui quá.
- Vui thế cơ à?
- Đương nhiên, vì anh ý cũng không về nhà giống ai đó mà ở lại nhà tớ. hehe
- Gì cơ? Sao lại ở nhà bạn? Vậy còn tớ thì làm sao?
- Cậu cũng ở nhà tớ chứ còn sao nữa? Có gì đâu mà phải sốt lên nhỉ?
- Không được, không được đâu, nếu vậy để tớ ra nhà nghỉ.
- Hâm vừa thôi nhé bà cô, không đi đâu hết. về thôi, giờ chắc anh Phong cũng đến rồi đấy.
- Anh Phong, anh chờ em lâu chưa?

- Ủ anh cũng mới đến thôi, em về rồi à? Thế còn...
- Thùy Anh chứ gì? E hèm, vào đi bà cô, có người đang hóng kìa, thập thò gì ngoài đấy thế?
- Tớ... tớ vào đây, ai thập thò gì đâu?
- Thùy Anh...
- Chào anh, lâu rồi không gặp.
- Anh...
- 2 người cứ nói chuyện đi nhé, em vào trong trước.
- Anh sao thế? Không nhận ra em nữa à? Xem ra trí nhớ kém nhỉ, hay là thời gian dài quá, hay là không còn muốn nhớ ra em nữa?
- Em... khác quá.
- Hì, có thể thôi hả?
- Em không còn giống Thùy Anh trước đây.
- Sao, em xấu hơn à?
- Không, xinh hơn rất nhiều, nói nhiều hơn, tự tin hơn... khiến anh ngạc nhiên.
- Ai cũng phải thay đổi mà anh, em cũng không ngoại lệ.
- Anh... xin lỗi.
- Sao lại... xin lỗi?
- Đáng lẽ anh không nên để em đi.
- Em không đi thì làm sao em có thể như bây giờ được, em phải cảm ơn anh vì đã để em đi mới đúng. Hì - Thùy Anh...

- Anh nói đi...

- Em giấu gì sau đôi mắt vậy?giờ nhìn vào đó anh không thể đọc được gì cả.

- Em... không có giấu gì cả, đơn giản vì em không còn là em trước đây nữa thôi.

- Anh... xin lỗi.

- Thôi chuyện qua rồi anh, em vào giúp Linh lát đây, anh nghỉ ngơi đi, chắc anh mệt rồi, mình nói chuyện sau.

Đúng là cô thay đổi rất nhiều, cô diễn rất đạt, khiến anh không thể ngờ được. Dường như anh đang bị sốc vì người con gái ngày hôm nay gặp lại không còn như trong suy nghĩ của anh, còn anh thì vẫn vậy, đẹp trai, dịu dàng và luôn nhỏ nhẹ với cô. Có lẽ cô lại khiến anh đau, nhưng cô cũng đau lắm, tưởng chừng đã qua lâu rồi sẽ không còn cảm giác nữa nhưng khi đối mặt với anh... tim cô lại loạn lên. Biết phải làm như thế nào, cô chẳng muốn cuộc sống của cả 2 lại rối lên nữa, nếu như không thể hạnh phúc cùng nhau lần nữa thì tốt hơn cứ giữ thật chặt khoảng cách này, như vậy sẽ tốt cho cả 2.

Miên man trong giấc mơ, trong một giấc mơ đầy nước mắt của mình, cô nhìn thấy 1 thiên thần nhỏ đứng trong căn phòng rất sáng cùng với những thiên thần khác, chúng cầm trên tay những cây nến, riêng chỉ có cây nến của thiên thần nhỏ kia không cháy lên được. Cô bước đến gần và hỏi vì sao, thiên thần đó thủ thỉ rằng vì những giọt nước mắt của người thân cứ rơi mãi khiến ngọn nến trên tay nó không thể nào cháy lên. Thì ra nỗi tiếc thương, nhớ nhung và đau khổ quá nhiều của 1 ai đó cũng có thể khiến người đã ra đi không thể có 1 cuộc sống tốt hơn. Cô gạt nước mắt của mình, bế thiên thần đó trên tay, rồi ngọn nến nhỏ đó bỗng bừng cháy, thiên thần nhỏ nở nụ cười và bay đi theo những người bạn khác của nó. Bất chợt cô hiểu ra... đó chính là đứa con tội nghiệp của mình, đứa con cô còn chưa cho nó có hình hài, đứa con mà cô mãi mãi không thể hình dung ra khuôn mặt nó, giờ đây nó đã trở thành 1 thiên thần mà những giọt nước mắt của cô sẽ chỉ khiến nó trở nên bất hạnh hơn. Cô sẽ không thể khóc nữa, sẽ cố gắng kiên cường, điều duy nhất cô có thể làm cho nó chỉ là vậy thôi.

Lại giật mình tỉnh giấc trong đêm tối, giấc mơ đã khiến cô hiểu ra nhiều điều.

Những bước chân vô thức bước ra ngoài ban công, có ai đó vẫn còn thức hoặc cũng vô tình thức giấc như cô, là ai đây? Một bước, hai bước, gần hơn, rồi gần hơn nữa, bước chân cô khựng lại... là Phong. Cô quay lưng muốn bước trở vào, mọi thứ thật nhẹ nhàng, nhưng rồi chợt có tiếng nói: - Em định tránh mặt anh đến bao giờ?

- Em... không tránh mặt anh, chỉ là cảm thấy không còn cần thiết phải gặp nhau... dù là tình cờ.

- Như vậy em có cảm thấy vui không?

- Em... không vui nhưng cũng không cảm thấy buồn.

- Em có biết giờ trong anh cảm thấy thế nào không?

- Làm sao em biết được chứ? Em đâu phải là anh.

- Vậy em muốn nghe anh nói những điều đấy chứ?

- Không, em không muốn nghe đâu, anh nên vào nghỉ sớm đi, em cũng vào ngủ đây.

- Em còn cứ định như thế này sao? Thùy Anh, em có biết nhìn em như thế này anh đau lòng lắm không hả? Người sai là anh, thằng tôi là anh, anh đã bỏ mặc em khi em cần anh nhất, người phải chịu đau khổ chỉ nên là anh thôi. Anh không hề muốn thấy em như bây giờ, ánh mắt xa lạ, khó hiểu... không giống Thùy Anh mà anh từng yêu.

- Phong...

- Em biết không hả? Anh đã chờ đợi ngày này suốt 3 năm qua, ngày gặp lại em, ngày có thể ôm em thật chặt, không để em rời xa thêm lần nữa, anh sẽ không để em xa anh nữa, không bao giờ.

- Ngày anh để em đi... cũng là ngày em hiểu quá khứ của em đã khiến anh tổn thương rất nhiều, anh đã quyết định đúng, anh xứng đáng với 1 người con gái tốt hơn em rất nhiều.

- Đừng trốn tránh lòng mình nữa em, chúng ta đều không cảm thấy dễ chịu

khi như thế này, anh hiểu điều đó. 3 năm là đủ rồi em à, đủ để mình nhận ra tình cảm dành cho nhau nhiều như thế nào? Anh thật sự không thể không có em, về với anh đi, em nhé?

- Nhưng em...

- Nói đi em, anh đang nghe đây

- Em... vẫn luôn cảm thấy có lỗi, quá khứ đó... em không thể quên đi được, em... xin lỗi.

- Anh từng nghĩ mình sẽ không thể nào chấp nhận được điều đó, nhưng khoảng thời gian 3 năm giúp anh hiểu ra nỗi đau không có em còn lớn hơn rất nhiều. Ai cũng có lúc mắc sai lầm, điều quan trọng là đừng để sai lầm lặp lại lần nữa, chỉ cần vậy thôi. Mọi chuyện qua rồi, hãy để nó ngủ yên, có anh ở đây rồi, từ giờ hãy ở bên anh, nhé?...

Cô ôm anh, nước mắt cô rơi, lần đầu tiên trong đời cô có giọt nước mắt rơi vì hạnh phúc. Cảm ơn anh vì vẫn chờ đợi cô, cảm ơn cuộc đời còn cho cô được gặp lại người đàn ông này. Hạnh phúc nhất là khi sau bao xa cách lòng người ta vẫn hướng về nhau, có lẽ cô ra đi là đúng, có lẽ anh để cô đi 1 mình cũng chẳng sai, chẳng nhờ vậy mà cả 2 mới hiểu được con tim mình, mới biết quý trọng giây phút này và cố gắng gìn giữ mọi thứ của mai sau.

Ngày bạn cô mặc váy cưới lên xe hoa, cô cũng trong bộ váy trắng tinh khôi làm phù dâu, rạng rỡ và xinh đẹp không kém nhân vật chính. 2 con người, 1 tình yêu 6 năm, trải qua bao thăng trầm của cuộc sống từ cái ngày còn là những cô cậu sinh viên cho đến lúc trưởng thành, đích đến của tình yêu đó là lễ cưới ngày hôm nay. Ai cũng cười rất tươi, những nụ cười mãn nguyện, mọi người chúc phúc cho đôi bạn trẻ. Phía trên kia, 2 con người đang trao cho nhau chiếc nhẫn cưới, vật tượng trưng cho sự giằng buộc, tượng trưng cho sự hiện diện của người còn lại đối với cuộc đời người kia. Người ta đeo nhẫn ở ngón áp út vì khi đặt tay lên ngón tay đó gần với trái tim nhất, khi xa nhau chiếc nhẫn sẽ là hình ảnh của vợ hoặc chồng mỗi khi nhìn thấy. Và họ trao cho nhau nụ hôn, nụ hôn ngọt ngào của 1 tình yêu viên mãn, cả 2 muốn cuộc đời mình gắn chặt với cuộc đời của người kia, muốn san sẻ cùng nhau mọi sướng khổ, muốn cùng nhau bước hết con đường đời dù cho dài ngắn, mưa nắng hay bão giông. Ở phía dưới cũng có 2 trái tim đang nhìn về nhau, 2 bàn

tay đan vào nhau thật chặt, họ cầu chúc cho bạn và cũng cầu mong hạnh phúc cho mình. Họ cũng muốn được cùng nhau đi hết con đường đời dù cho dài ngắn, mưa nắng hay bão giông. Bước qua được thời gian, thử thách bằng đau khổ, dẫn vật, nước mắt để nhận ra tình yêu đích thực, họ lại bên nhau, yêu nhau và chẳng bao giờ muốn xa nhau lần nữa.

- Thùy Anh...

- Vâng

- Em đã từng giấu gì sau đôi mắt suốt 3 năm qua?

- Một người đàn ông, người đàn ông mà em yêu.

- Bây giờ đừng giấu anh đi nữa nhé, để anh ở bên ngoài đôi mắt em, để em yêu, để yêu em, để mình luôn bên nhau, em nhé?

- Vâng, chỉ là em giấu đi để chờ đến 1 ngày anh có thể bước ra, chỉ là em giấu đi thôi chứ chưa bao giờ quên anh.

- Ủ, mọi thứ qua rồi.

Thùy Anh này...

- Vâng. .

- Anh yêu em, sẽ mãi như vậy.

- Em cũng yêu anh, sẽ luôn là vậy!!!